

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultăței de Drept din Iași, fost Procuror-general la Inalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 20 »
 3 luni 10 »
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

**Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI, 5**
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 16/93 =

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l Ion Bacicu sau încasatorului D. Niculescu, legitimați cu autorizație specială în schimbul numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu matcă, iar cei din capitală să plătească ea și până acum, vechiului nostru încasator Tudoroiu sau C. Petculescu.

SUMARUL

— Moratoriul în România, de d-l P. Vasilescu, profesor și avocat.

JURISPRUDENȚA

— C. Apel Buc. s. I: *Mihail A. Popițeanu cu Ioniță Stănculescu ș. a.* (Creditorii ereditari nu au drept de preferință asupra bunurilor succesiunii față de creditorii personali ai eredului beneficiar, cari nu pot avea mai multe drepturi decât dănsul) cu o **Notă**.

— Judecătoria ocol. Melinești-Dolj: *Gheorghe Bălăcioiu. ș. a. cu Nicolae I. Predescu* (Elementele delictului de distrugere — Dreptul de proprietate. — Chestie prejudicială), cu o **Notă** de d-l profesor I. Tanoviceanu.

Rezumatele Jurisprudenței Curței noastre de casație

— *Cas. s. I:* Pedepse. — Gradarea lor. — Circumstanțe atenuante. — Inlocuirea închisorii cu amendă. — Cuantumul amendei. — Art. 1 c. p.

— *Cas. s. III:* Taxe succesoriale. — Descendent în linie directă. — Imobil mai mic de 5 hectare și avere mobilă mai mică de două mii lei. — Scutire de taxe. — Socotirea cuantumului averei, după scăderea datoriilor. — Art. 48 § 1 și 65 l. timbrului.

Moratoriul în România ¹⁾

Momentele de grea încercare, prin care trec puterile beligerante și care au o repercusiune asupra întregului glob pământesc, era firese să aibă o înrăurire adâncă și asupra țării noastre. În această situație critică trebuia să luăm mai dinainte măsuri excepționale pentru înprejurarea unei eventuale mobilizări, cât și pentru situația anormală de astăzi. Printre măsurile urgente era și suspendarea plăților.

Fiindcă relațiunile economice și financiare ale unei țări sunt de ordin intern și extern, chestia moratoriului trebuia privită din aceste 2 puncte de vedere. Moratoriul extern s'a admis pe termen de 4 luni cu drept de prelungire. Considerațiunile sunt următoarele: În țările, unde s'a admis moratoriul, creditorii cereau executarea creanțelor contra noastră, iar când era vorba de datoriile

lor ne opuneau legea suspendării plăților. Apoi, moratoriul extern este cu atât mai oportun, cu cât transacțiunile devenind rari schimbul este mare și greutatea o simte consumatorul român. Prin urmare, conflictul european tăindu-ne creditul în afară era natural să întrerupem aceste legături economice și financiare, cel puțin câțeva vreme, rămânând ca puținele transacțiuni să se facă cu bani gata.

Dacă moratoriul extern s'a admis, cel intern s'a înlăturat pentru motivele, care este bine să ni le reamintim, spre a judeca lucrul în deplină cunoștință de cauză.

Ceiace ar fi îndreptățit moratoriul intern este criza de credit din pricina exportului redus, a comerțului intern stânjenit prin greutatea aprovizionării. Și totuși plățile se cer mai insistent poate ca în timpurile normale: cauza explicatoare fiind nesiguranța zilei de mâine. Mai adăogăm și suspendarea multor lucrări, fapt care stânjenește industria și expune mizeriei o mulțime de brațe lipsite de muncă. Și cu toate acestea — am văzut — că moratoriul intern nu s'a acordat, fiindcă s'ar fi înlăturat scontul efectelor de comerț rămânând o valoare moartă prin temporizarea nedefinită a realizării lor. Și când admiți moratoriul intern suspenzi nu numai plata capitalului și a procentelor în materie de comerț, dar și plățile civile: datorii ipotecare, arenze, chirii. Când admiți moratoriul general trebuie să beneficieze nu numai cei ce nu pot plăti, dar și cei ce pot plăti. Și privind chestia în complexitatea ei ar fi dat naștere la următoarele urmări: lovea industria și comerțul, proprietatea, pe creditorii, ingreuia chiar situația debitorilor prin acumularea procentelor. Iată cât de înțelept a fost legiuitorul, când a înlăturat moratoriul intern. Și numai așa se explică de ce lumea alarmată la început, s'a liniștit încet, încet, recunoscând greutatea măsurii.

Legiuitorul, deși n'a consfințit prin lege moratoriul intern, guvernul însă de fapt a luat

¹⁾ Conferință ținută la Cercul de Studii Economice și Financiare în seara de 16 Februarie 1915.

măsuri, care duc la acelaș rezultat, dacă nu integral, cel puțin în parte. A intervenit pe lângă marea noastră instituție financiară, Banca Națională, a intervenit pe lângă celelalte bănci să păsuiască plățile. Și astăzi termenele de plată se prelungesc în măsura putinței.

Pe lângă acest mijloc de fapt atragem atenția asupra unui mijloc legal, ideie ce formează subiectul acestei conferințe. Deși legiuitorul n'a încuviințat prin lege moratoriul excepțional, există totuși în legislația noastră texte de lege, care prevăd moratoriul intern. Este vorba de moratoriul judiciar din codul nostru comercial. Instanțele judiciare ar putea fi un regulator între puterea legislativă și nevoile actuale ale țării noastre. Ceiace n'a putut să facă legiuitorul, fără a se lovi de greutățile arătate mai sus, poate să facă judecătorul fără nici un inconvenient.

Dar cum să apropii textul legii de situația critică prin care trecem? Prin moravuri, tradiție se crede că legea vine de sus. Transcendentală, intangibilă, ea nu trebuie să fie discutată, ci aplicată. Și cu toate astea nicăeri nevoile zilei nu și-au arătat puterea de transformare ca în legislație. S'a confecționat codul Napoleon cu speranța că va rămâne neschimbat secole. În scurtă vreme însă dela apariția sa, au început schimbările prin interpretările doctrinei și aplicațiile jurisprudenței. Și fiind vorba despre adaptarea textelor de lege timpului și spețelor ce se prezintă, vom deschide o paranteză spunând câteva vorbe despre transformarea câtorva legislațiuni mari, clasice și despre tendințele noi în dreptul modern. Făcând această digresiune — poate — să ni se obiecteze, că în loc să mergem drept la chestie, ne oprim la căi lăturalnice. Obiecția ar fi nefondată deoarece nicăeri ca în drept considerațiunile culturii generale nu folosese mai mult. Un text de lege nu poate fi bine interpretat decât la lumina adevărilor sociale, el luând naștere în societate și din nevoile sociale.

Și punând discuția în această ordine de idei, nu putem trece peste marele monument juridic: Dreptul roman. Oricine a făcut studii juridice mai întinse știe că la Romani dreptul scris era respectat nu numai în spiritul, dar și în forma sa gramaticală. Respectul formei mergea așa de departe, încât procedura eră sacramentală. Înaintea instanței nu puteai schimba formula legii, căci perdeai acțiunea. O formă fixă a dreptului merge într'o societate primitivă cu nevoi restrânse. Când cetatea veche începu să se mărească, viața se simțea înăbușită sub apăsarea formulelor juridice strâmte. Opera de preînnoire o începu pretorul. A întrebuintat însă o tactică: în aparență respecta legea, dar în fapt o adaptă după nevoie. Așa de pildă, în-

tract prin dol, pretorul respecta contractul, dedea însă victimei—după echitate—excepția de dol, de care se putea servi pentru a paraliza contractul, când autorul dolului voia să-l pună în valoare. De asemenea, când un părinte își desmoștenea copilul în favoarea unui strein, pretorul respecta testamentul, condus însă tot de echitate, la deschiderea succesiunii trimetea pe copii în stăpânirea bunurilor, iar legatarul rămânea un moștenitor fictiv.

Alte pilde de transformări juridice putem lua din dreptul musulman. Fundamentul acestui drept este Coranul, care este socotit sacro-sanct. Cu tot caracterul său religios, sub impulsul nevoilor, mintea omenească a găsit mijlocul să-l modifice. Cu prilejul edițiilor noi interpreții introduceau formule, care rezolvau spețele ivite. Motivul inovații era, că edițiile vechi redau defectuos ideile profetului. Mai târziu, când și această revizuire se învechi, recuseră la acest truc de renovare, că dreptul scris nu redă fidel gândul lui Mahomed, că obiceiurile l'au păstrat mai bine, deci o reîntoarcere la tradiție. Ne putem închipui, că ajunși din nou la obiceiuri, frazele fără legătură din mintea poporului la câte schimbări nu puteau să dea naștere.

Un popor, care ține la tradiție, este și cel englez. În hotărârile, pe care le dă, judecătorul este obligat să respecte obiceiul. Dar unde obiceiul nu spune, el adaogă. Odată însă ce s'a pronunțat într'o speță nouă, s'a legat pe viitor în spețele asemănătoare. Cu tot acest tradiționalism, când obiceiul nu mai corespunde timpului se produc schimbări simulând că inovațiile s'au făcut în spiritul obiceiului¹).

Terminăm digresiunea arătând tendințele dreptului modern. În această privință vom îndrepta atenția asupra dreptului francez. Juriștii vechi, autorii codului Napoleon, credeau că dreptul este etern. În această concepție ei plecau dela principiile metafisice individualiste, care fac din libertatea individuală temelia vieții. Veacul XX-lea a desmințit această ideie dovedind că dreptul—ca orișice lucru în viață—este în funcțiune de timp. Din vechiul drept subiectiv, individualist astăzi avem un drept realist, colectivist. El nu se mai adresează individului, ci grupelor. Vechea concepție individualistă se întemeia pe ideea, că individul fiind o persoană independentă nu trebuie stânjenit în dezvoltarea sa. Indivizii s'au organizat în vederea folosului personal, deci statul trebuie să le asigure acest drept prin lege.

Concepția nouă revoluționează această teorie juridică. Astăzi dreptul nu mai este socotit ca o prerogativă individuală, ci ca o funcțiune socială.

¹) Edmond Picard, Le Droit Pur, Jean Cruet, La Vie du Droit

Individul trebuie să se formeze în vederea acestei misiuni, iar când se abate, legea trebuie să-l constrângă spre a intra în adevăratul său rol.

Cu alte vorbe, această concepție s'ar sintetiza în ideia, că indivizii n'au drepturi, ci datorii sociale, că legea nu ne apără drepturile, ci ne impune datoriile. Foloasele personale n'ar fi de cât corolarul îndeplinirii datoriilor noastre sociale.

Se înțelege, că această teorie fiind o creațiune scoasă din nevoile vieții și a găsit o mulțime de aplicațiuni.

În domeniul libertății de acțiune a impus legea obligativității învățământului, organizarea muncii și higienii în fabrici, asigurările muncitorești, tendința în dreptul penal modern de a legifera o pedeapsă în tentativa și complicitatea suicidului, în duel, în lupta cu taurii. Toate aceste inovații s'au întemeiat pe rațiunea că omul și animalele fiind valori sociale nu pot fi distruse în chip absurd, trebuiesc puse în serviciul societății.

În domeniul autonomiei de voință concepția veche susținea, că nu există obligațiune fără consimțământ. Și de aci întrebarea: colectivitățile au voință? Și dacă n'au cine le-o dă? Legiuitorul modern nu se mai ocupă de voința individuală sau colectivă, ci de scop. Este scopul urmărit în armonie cu interesele sociale, legea dă curs liber activității. Pe acest principiu se întemeiază libertatea asociațiunilor, validarea fundațiilor de binefacere, care nu există în momentul deschiderii succesiunii și pe care jurisprudența veche le socotea anulabile nefiind subiect activ în acest moment.

În domeniul convenției teoria veche făcea din voința internă, psihologică, punctul principal. Teoria nouă, din contră, se întemeiază pe voința externă, declarată, de oarece din momentul manifestării ei devine act¹⁾ social.

Concluziunea acestei digresiuni este că justiția se bazează pe nelegalitate. O nelegalitate însă nu pentru a călca legea, ci pentru a o îndrepta punând-o în armonie cu nevoile sociale. Prin urmare, dacă legea este fixă, dreptul — care este viață — este schimbător. Legea reprezintă momentul, dreptul reprezintă timpul. Legea nu stăpânește societatea, ci o exprimă într'un moment²⁾ dat.

Intrând în subiectul conferinței nu vom insista mult asupra interpretării articolelor aplicabile în speță. Digresiunea făcută fixând principiile ne-a deschis drum larg soluțiunii la care vom să ajungem. Vorbind despre instituția moratoriului vom trece peste rescriptele împăraților romani, peste scrisorile regilor din Franța, vom lăsa la o parte origina sa. Venind la dispozițiile dreptului modern constatăm că ele lipsesc din dreptul actual francez, că se găsesse în codul de comerț

italian, după care le-am introdus și noi. Rațiunea legiuitorului italian și român s'a întemeiat pe considerațiunile ce servesc atât interesele creditorilor cât și ale debitorilor. În privința celor din urmă se zicea că falimentul este ruina lor, distrugându-le munca, drepturile politice, puțința de a mai face comerț. În privința celor dintâi că prin faliment mai niciodată nu se realizează datoria întregă, pe când printr'o păsuire dă puțința debitorului să se refacă, iar creditorului plata totală a creanțelor sale. Prin urmare, moratoriul este o dispoziție legislativă de excepție, care acordă un termen de grație debitorului de bună credință, jenat în plățile sale, contra dispoziții formale din materia obligațiilor comerciale și a dispozițiilor din materia cambială.

La noi acest așezământ s'a introdus la 1887. De atunci și până astăzi s'au făcut experiențe. Atmosfera, ce s'a creat în jurul moratoriului, îi este nefavorabilă. Manifestările protivnice au început în chip întezit mai ales de la 1905 încoace. Studii documentate s'au făcut în acest sens¹⁾. Dispozițiunile principale sunt cuprinse în art. 834 și 842 din codul nostru comercial. Legiuitorul, când a formulat aceste articole, parcă s'ar fi aflat în situația actuală. Cele mai însemnate condițiuni sunt: 1) reclamantul să fie comerciant, 2) să fie de bună credință în cererea sa, 3) să probeze că jena în plată se datorește unor evenimente extraordinare și neprevăzute, sau în alt mod scuzabile, 4) pentru garanția plății să dovedească cu documente, sau garanție îndestulătoare că activul întrece pasivul.

Critica s'a adus mai ales condiții că sub numele de evenimente grave și extraordinare debitorii făceau să treacă orice fapt neînsemnat din viața lor comercială. Această condiție fiind o chestie de fapt, lăsată la suverana apreciere a instanțelor de fond, judecata era indusă adeseori în eroare prin reaua credință a debitorilor. O altă lacună mai este aceasta, că «dovada cu documente, sau garanții îndestulătoare», dă puțința debitorilor abusivi să-și mascheze situația și cu bilanțuri ticluite, cu registre preparate să dovedească superioritatea activului asupra pasivului. Moratoriul admis în asemenea condițiune ajungea la următorul rezultat: debitorul vindea marfa punând banii la o parte. Apoi, constrângea pe creditor să facă invoiala, care el le-o dicta, arătându-le, în caz contrariu, trista perspectivă de a nu mai lua nimic.

Această situație ne discredita mai ales pe piața străină. Sub influența doctrinei instanțele judiciare — cu drept cuvânt — au început să interpreteze riguros legea. De pildă, instanțele ju-

¹⁾ Léon Duguit. Les Transformations générales du droit privé.

²⁾ Jean Cruet. op. cit.

¹⁾ Curierul Judiciar No. 16, 23, 27, 28, 52 din 1905.

diciare sau pronunțat că criza generală nu este un eveniment extraordinar și neprevăzut ca să justifice moratoriul. Tot interpretarea riguroasă a jurisprudenței este și ideea că nu este destul să dovedești cu documente covârșirea activului față de pasiv, dar să dai pentru aceasta și garanție îndestulătoare.

Punând aceste condiții moratoriul se admitea cu greutate. Cu această rigoare s'a procedat de la 1905 încoace, cu aceiași rigoare se procedează și astăzi. Dacă această măsură era laudabilă până la izbucnirea conflictului european, de atunci încoace ea este nedreaptă. Și motivele sunt acestea: astăzi nu mai avem de făcut plăți streine, iar starea actuală este un eveniment grav și extraordinar. Prin urmare, când actualmente un comerciant de bună credință, jenat în plățile sale dovedește cu documente, sau garanții îndestulătoare că activul său întrece pasivul, instanțele judiciare să-i acorde cu mai multă îngăduință moratoriul. Numai așa judecătorul român va putea juca un rol în evoluția dreptului, adaptând legea condițiilor noi de viață. Procedând așa judecătorul va împlini lacuna legiuitorului de a nu fi admis moratoriul intern. Nădăjduim că magistratura noastră, care a dat până acum în multe împrejurări dovezi de largime de vedere în interpretarea legii, va înțelege și acum situația critică prin care trecem.

Și acum, ca concluzie ne punem o întrebare: De ce am venit înaintea d-voastră cu această chestie: Iată de ce: Juriștii sunt formalisti, sunt plini de spiritul tradiției în drept. Evoluția dreptului a pornit totdeauna din pricini economice, politice. Analizați toate reformele juridice și veți găsi acest adevăr. Prezența mea aici este dar firească. Am venit să m'adresez, deci, economiștilor, oamenilor de finanțe ca, indicându-le un mijloc, să ia măsuri de realizare. O măsură efectivă este să faceți un curent în sensul arătat.

P. VASILESCU
Profesor, Avocat

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI Secția I

Audiența dela 18 Iunie 1914

Președenția D-lui **OSCAR N. NICOLESCU**, Prim-președinte.

Mihail A. Popițeanu cu Ioniță Stănciulescu ș. a.

Decizia No. 141.

Sucesiune. — Creditori ereditari. — Dacă ei au preferință asupra bunurilor succesiunii față de creditorii personali ai eredelui beneficiar (art. 781 C. civil).

Creditorii ereditari nu au drept de preferință asupra bunurilor succesiunii față de creditorii personali ai eredelui beneficiar, care nu pot avea mai multe drepturi decât dânsul ;

Această preferință fiind o consecință necesară și inevitabilă a beneficiului de inventar, creditorii succesiunii sunt dispensați de a mai cere sepa-

rația de patrimonii, prevăzută de art. 781 C. civil, organizată de legiuitor tocmai în scopul de a protejă pe acești creditori de pericolul provenind din confuziunea patrimoniilor, adevă din acceptarea pură și simplă a succesiunii.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Mihail A. Popițeanu în contra sentinței, tribunalului Ilfov, secțiunea IV, cu No 162 din 9 Martie 1910 ;

Având în vedere că prin această sentință tribunalul a respins ca neîntemeiată acțiunea intentată de Mihail Popițeanu contra lor D. Dumitrescu, curatorul succesiunii defunctei Maria Popițeanu, Ioniță Stănciulescu și G. H. Marinescu, ca creditori ai succesiunii decedatei Céline Hunon ;

Având în vedere că, prin acțiunea sa, Mihail Popițeanu chiamă în judecată pe Demetru Dumitrescu ca curator al defunctei Maria Popițeanu, pe Ioniță Stănciulescu și pe G. H. Marinescu, ambii în calitate de creditori chirografari ai succesiunii decedatei Céline Hunon și cere, pe deoparte, ca să fie condamnat Demetru Dumitrescu, în calitate de curator al succesiunii defunctei Maria Popițeanu să-i plătească din succesiunea defunctei Céline Hunon care compune succesiunea Mariei Popițeanu, suma de lei 4026, cheltuiți cu înmormântarea acesteia, iar pe de altă parte ca să-i recunoască dreptul de creditor privilegiat față de cei doi creditori ai defunctei Céline Hunon și să-i alocă suma de lei 3295 bani 96, rest din activul succesiunii defunctei Céline Hunon, conform tabloului de distribuire întocmit de tribunalul Dolj, secțiunea I ;

Având în vedere susținerile orale, concluziunile scrise ale părților litigante și actele produse în instanță ;

Având în vedere că, în fapt, se constată că la 1 Septembrie 1905 încetează din viață Céline Hunon și succesiunea ei este acceptată sub beneficiu de inventar de către sora sa Maria M. Popițeanu, care este trimisă în posesiunea averii de tribunalul Dolj, secțiunea I, prin jurnalul cu No 9274 din 1906 ; că, la 19 Februarie 1907 încetează din viață Maria M. Popițeanu și succesiunea defunctei Céline Hunon, este primită sub beneficiu de inventar de către soțul ei, apelantul Mihail Popițeanu, care este trimis de tribunalul Ilfov secțiunea I, prin jurnalul No 5952 din 18 Iunie 1907 în posesiune asupra averii soției sale care i s'a coborât dela sora ei Céline Hunon ;

Că creditorii succesiunii Céline Hunon și anume Ioniță Stănciulescu și G. H. Marinescu nu au cerut timp de trei ani scotiți de la 1 Aprilie 1905, data încetării din viață a Célinei Hunon, separația de patrimonii față de creditorii eventuali ai defunctei Maria Popițeanu spre a-și conserva privilegiul față de acești creditori, conform art. 781 din codul civil ;

Că, Mihail Popițeanu, a făcut cheltueli de înmormântare a soției sale, a căror sumă se ridică la cifra de 4026 lei, după cum se dovedește din actele aflate la dosar ;

Că, Mihail Popițeanu, spre a-și valorifica judecătorește drepturile sale de creditor privilegiat și în calitate de erede sub beneficiu de inventar, a cerut de la tribunal numirea unui curatoare adhoc asupra succesiunii Maria Popițeanu, și s'a numit intimatul Dumitru Dumitrescu ;

Având în vedere că apelantul susține că deși Maria Popițeanu a primit succesiunea defunctei Céline Hunon sub beneficiu de inventar, totuși întrucât creditorii succesiunii Céline Hunon, intimații I Stănciulescu și G. H. Marinescu, nu au cerut separația de patrimonii conform art. 781 c. civ. în timp util, ei au pierdut calitatea de creditori ai succesiunii Céline Hunon și au devenit pur și simplu creditori ai succesiunii Maria Popițeanu, și întrucât dânsul este creditor privilegiat al acestei succesiuni, creanța sa pentru cheltueli de înmormântare trebuie plătită cu întâetate din orice avere s'ar compune succesiunea defunctei Maria Popițeanu ;

Având în vedere că intimații susțin din contra că

Maria Popițeanu, acceptând succesiunea Céline Hunon sub beneficiu de inventar și devenind simplă administratoare a patrimoniului succesoral, obligată a da socoteală creditorilor succesiunii, nu a putut dispune decât de restul averii succesorală după plata mai întâi a creditorilor Céline Hunon; că, apelantul fiind creditor al Mariei Popițeanu, nu poate avea mai multe drepturi de cât aceasta și, prin urmare, el nu poate veni în concurs cu creditorii Céline Hunon și neșum a-i primă, deși creanța lui este privilegiată, și deși acești creditori nu au cerut separația de patrimoniu conform art. 781 c. civ., întrucât beneficiul de inventar a separat averile și gajul respectiv al creditorilor;

Având în vedere, așa dar, că chestiunea de rezolvit este aceea de a se ști, în drept, dacă creditorii personali ai unui moștenitor care a acceptat succesiunea sub beneficiu de inventar pot veni în concurență cu creditorii succesiunii cari n'au cerut separațiune de patrimoniu conform art. 781 c. civ., sau dacă trebuie plătiți numai în urma creditorilor succesiunii, cu alte cuvinte dacă acceptațiunea sub beneficiu de inventar produce și față de creditorii succesiunii aceleași efecte ca și separațiunea de patrimoniu;

Având în vedere că, după art. 713 c. civ., beneficiul de inventar dă eredelui avantajul: 1) de a plăti datoriiile succesiunii numai până la concurența valorii bunurilor ce el a primit; 2) de a se scuti chiar de plata datoriiilor predând toate bunurile succesiunii creditorilor și legatarilor; 3) de a nu amesteca bunurile sale proprii cu acelea ale succesiunii și de a conserva în contra succesiunii dreptul de a cere plată creanțelor sale;

Considerând că din acest text de lege rezultă că efectul principal al beneficiului de inventar este că el împiedică confuziunea patrimoniilor ce produce transmisiunea ereditară și acceptarea pură și simplă; că separă deplin drept patrimoniul succesoral de patrimoniul eredelui care rămân astfel distincte; că, eredele nu amestecă bunurile sale cu acelea ale succesiunii;

Că, din această separare de patrimonii urmează că creditorii succesiunii nu au acțiune de cât asupra bunurilor cari se găsesc în patrimoniul defunctului, în momentul decesului; că aceste bunuri sunt gajul lor exclusiv și sunt efectate înainte de toate la plata creanțelor lor; că creditorii succesiunii, deși au pe eredele beneficiar de debitor, nu pot însă să exercite nici o urmărire asupra bunurilor sale personale; că eredele beneficiar nu este proprietar al averii succesorală de cât cu obligația de a achita mai întâi până la concurența valorii acestei averi, datoriiile și sarcinile succesiunii și, prin urmare, nu este chemat să culeagă din succesiunea primită sub beneficiu de inventar de cât excedentul activului asupra pasivului;

Că, astfel fiind prin forța însăși a lucrurilor, creditorii ereditari nu au drept de preferință asupra bunurilor succesiunii față de creditorii personali ai eredelui beneficiar, cari nu pot avea mai multe drepturi de cât dânsul;

Considerând că această preferință fiind o consecință necesară, inevitabilă a beneficiului de inventar, creditorii succesiunii sunt dispensați de a mai cere separația de patrimoniu prevăzută de art. 781 c. civ., și organizată de legiuitor tocmai în scopul de a proteja pe acești creditori de pericolul provenind din confuziunea patrimoniilor, adică din acceptarea pură și simplă a succesiunii.

Considerând că, obiecțiunea că beneficiul de inventar fiind introdus în favoarea eredelui, nu poate fi invocat de creditori, nu este întemeiată în adevăr, dacă beneficiul de inventar are de obiect direct a salvagarda interesele eredelui, legiuitorul temându-se ca acest beneficiu să nu prejudicieze pe creditori, a edictat un total de regule destinate a garanta de asemenea drepturile acestora, față de cari eredele este ținut a da socoteală de administrațiunea sa. Rezultă din totalul acestor texte (art. 713 — 723 c. civ.), că separația între patrimoniul defunctului și acela al moștenitorilor a fost stabilită nu numai în interesul eredelui, dar încă implicit și pe cale

de consecință în acela al creditorilor ereditari și prin urmare nu se poate refuza acestor creditori dreptul de a reclama efectele acestei separațiuni;

Considerând de asemenea că este fără temei obiecțiunea că legea cere pentru separațiunea de patrimoniu o publicitate pe care nu o are beneficiul de inventar, căci legea prescrie că acceptarea sub beneficiu de inventar să fie făcută la grefa tribunalului într'un registru special și această necesitate constituie o publicitate suficientă;

Având în vedere în speță că intimații Ioniță Stănculescu și G. H. Marinescu sunt creditori ai succesiunii Céline Hunon; că apelantul este creditor privilegiat al succesiunii defunctei Maria Popițeanu; că aceste două succesiuni sunt separate prin efectul acceptării succesiunii Céline Hunon sub beneficiu de inventar de către Maria Popițeanu; că, dar creditorii Ioniță Stănculescu și G. H. Marinescu au drept gaj exclusiv succesiunea Céline Hunon; că, ei trebuie să fie mai întâi plătiți din această succesiune și numai din restul succesiunii, adică din activul ei net, apelantul Mihail Popițeanu este îndreptățit a se despăgubi de creanța sa, într'un cât numai excedentul activului asupra pasivului a intrat în patrimoniul Mariei Popițeanu, a devenit proprietatea ei și formează averea ei succesorală; că, dar, apelantul nu vine în concurs cu creditorii Célinei Hunon, după principiile de drept mai sus expuse și faptul că creanța lui este privilegiată nu prezintă interes din acest punct de vedere;

Că, astfel fiind, apelul este întemeiat și urmează a se admite în parte acțiunea intentată de Mihail Popițeanu și a se condamna Dumitru Dumitrescu în calitate de creditor al succesiunii decedatei Maria Popițeanu să plătească apelantului suma de lei 4026 reprezentând cheltuelile de înmormântare ale decedatei Maria M. Popițeanu din averea succesorală a Céline Hunon, după plata creditorilor acesteia.

Pentru aceste motive redactate de d-l] . . . Curtea admite în parte apelul, etc.;

(ss) Oscar Niculescu, St. Mladoveanu, I. Coandă, N. N. Săulescu

Opiniune

Asupra apelului lui Mihail A. Popițeanu, făcut prin petiția înregistrată la No. 4739, din 1910, contra sentinței cu No. 162 din 1910, a tribunalului Ilfov, secția IV, prin care i s'a respins acțiunea ce a intentat contra lui D. Dumitrescu, curatorul succesiunii defunctei Maria Popițeanu, Ioniță Stănculescu și G. H. Marinescu, creditori ai succesiunii defunctei Céline Hunon;

Având în vedere că din debaterile orale urmate în instanță, actele prezentate cum și din concluziunile scrise depuse de părți se constată: că, Céline Hunon încetează din viață la 1 Aprilie 1905, lăsând în succesiunea sa o avere de existență careia s'a dresat inventar, și creditori pe I. Stănculescu și G. H. Marinescu; această succesiune a fost primită sub beneficiu de inventar de Maria Popițeanu; că, la 19 Februarie 1907, încetează din viață și Maria Popițeanu, iar succesiunea sa se compune din succesiunea defunctei Céline Hunon și este acceptată de soțul său Mihail Popițeanu sub beneficiu de inventar; că, creditori I. Stănculescu și G. H. Marinescu, dela deschiderea succesiunii Céline Hunon și până astăzi, nu au exercitat dreptul de a cere separația de patrimoniu defunctei Céline Hunon față de creditorii defunctei Maria Popițeanu; că, Mihail Popițeanu, pentru cheltuelile ocazionate cu înmormântarea defunctei Maria Popițeanu, a făcut acțiune lui D. Dumitrescu, curatorul succesiunii defunctei Maria Popițeanu și lui I. Stănculescu și G. H. Marinescu creditorii succesiunii defunctei Céline Hunon, prin care cere ca numitul curator să fie obligat a-i plăti suma de 4.026 lei, și a i se recunoaște față de acești creditori dreptul de privilegiu creanței sale, care s'a respins prin sentința cu No. 162 din 1910 a tribunalului Ilfov, secția IV, dedusă prin acest apel judecăței acestei Curți;

Având în vedere că Mihail Popișeanu susține însprijinul cererii sale, la prima instanță și azi în apel, că creditorii I. Stănculescu și Gh. Marinescu urmau să-și exerciteze dreptul ce li se acordă de art. 781 c. civ., pentru a obține separația de patrimoniu a defunctei Céline Hunon, față de creditorii defunctei Maria Popișeanu spre a-și conserva privilegiul față de acești; că, ei ne uzând de acest drept în termen de trei ani, devin fără calitate a se prevala a fi plățiți cu preferință asupra bunurilor succesiunii defunctei Céline Hunon, întrucât acceptațiunea succesiunii sub beneficiu de inventar de către Maria Popișeanu a succesiunii defunctei Céline Hunon, fiind o măsură de protecție stabilită de lege în interesul exclusiv al eredului, numai el este în drept a se prevala de această favoare;

Având în vedere că creditorii I. Stănculescu și G. H. Marinescu, se opun la această cerere și susțin că prin efectul acceptațiunii sub beneficiu de inventar a succesiunii Céline Hunon, s'ar fi operat în favoarea lor, creditorii chirografari ai defunctei, o separațiune de patrimoniu între succesiunea Céline Hunon și patrimoniu succesoral al defunctei Maria Popișeanu, devenind inutilă o altă cerere de separațiune de patrimoniu, astfel că în virtutea acestei separațiuni, urmează a fi plățiți cu preferință din activul succesiunii Céline Hunon înaintea creditorilor defunctei Maria Popișeanu;

Având în vedere că confuziunea bunurilor și a datorilor defunctului cu bunurile și datorile moștenitorului ce ar rezulta din evoluțiunea succesiunii, putând fi prejudiciabilă fie moștenitorului fie creditorilor succesiunii, după cum pasivul succesiunii este superior sau inferior activului, legiuitorul ca să obvie pentru protejarea lor, a creat două instituțiuni juridice: pentru moștenitor beneficiul de inventar iar pentru creditorii succesiunii, dreptul de a cere separațiunea patrimoniilor;

Având în vedere că, dacă este adevărat că scopul final al ambelor instituțiuni juridice este separațiunea patrimoniului defunctului de al moștenitorului, chestiunea ce urmează a se ști este, dacă atunci când moștenitorul a obținut pentru contul său separațiunea patrimoniilor, acceptând succesiunea sub beneficiu de inventar, creditorii și legatarii au încă trebuință pentru ce i privește, de a mai obține în virtutea art. 781 c. civ. separațiunea patrimoniilor;

Având în vedere că beneficiul de inventar, fiind o măsură de protecție stabilită în interesul exclusiv al moștenitorului, separația de bunuri rezultată din această instituțiune, având destinațiunea să pună patrimoniul personal al eredului la adăpostul urmărilor creditorilor succesiunii și să permită eredului de a-și putea valorifica drepturile reale sau chirografare ce le are contra succesiunii; este cert că creditorii succesiunii nu sunt în drept a-l invoca pentru a se dispensa de a îndeplini formalitățile pe care legea le-a prescris, dacă voesc a conserva privilegiul față de creditorii particulari ai moștenitorului. A admite altfel, ar însemna să se denatureze instituțiunea beneficiului de inventar, să i se atribue efecte care sunt contrarii rațiunii sale de a fi, făcându-l să producă efecte în favoarea creditorilor moștenitoarei, atunci când legea nu a creat-o decât în folosul moștenitorului;

Având în vedere că, ceva mai mult, este constant în drept că fiecare creditor sau fiecare legatar are dreptul individual de a cere separațiunea patrimoniilor și că sunt în drept de a face această cerere, dacă convia, și în colectiv, putând astfel a o face sau colectiv sau individual, dar în orice fel s'ar fi făcut, ea nu profită decât acelor cari au cerut-o. Ori, dacă efectul cererii de separație de patrimoniu este relativ, între creditorii și legatarii defunctului, cari au cerut-o, cum se poate susține și care ar fi rațiunea ca, atunci când s'a cerut de moștenitor acceptațiunea succesiunii sub beneficiu de inventar, efectul ei, separațiunii de patrimoniu, să profite creditorilor și legatarilor defunctului;

Având în vedere că în fine, dacă s'ar admite că eredele acceptând sub beneficiu de inventar, acceptațiunea

sa ar produce separațiunea patrimoniilor și în folosul lor, atunci legiuitorul care consacră pentru beneficiul separațiunii patrimoniilor o publicitate, prin luare unei inscripțiuni ipotecare cerută de art. 1743 c. civ., această măsură devine fără aplicațiune când acest beneficiu este rezultatul indirect al unei acceptațiunii beneficiare, moștenitorii și legatarii se găsesc deplin drept dispensați de inscripțiune ipotecară; astfel fiind, este cert că o anomalie ar exista în legislație. Or, nu este admisibil aceasta, ci din contră legile sunt făcute să se coordoneze între ele și dacă așa este, nu aceasta poate fi interpretarea legii, ci că instituțiunile beneficiului de inventar și separațiunea de bunuri, care se aseamănă întru câtva în efectele lor, au însă fiecare sfera lor de aplicațiune;

Având în vedere că odată ce este constatat că beneficiu de inventar și separațiunea de bunuri au menirea fiecare de a satisface interese deosebite și din momentul ce creditorii defunctei Céline Hunon prin neexercitarea dreptului lor în termenul cerut de art. 783 c. civ., se găsesc decăzuți din dreptul de a se prevala de separațiunea bunurilor, prin efectul devoluțiunii succesiunilor, contopindu-se bunurile succesiunii defunctei Céline Hunon cu bunurile succesiunii defunctei Maria Popișeanu într-o singură masă succesorală, reclamantul Mihail Popișeanu, pentru creanța sa de cheltueli de înmormântare, este în drept a fi plătit din masa succesorală a defunctei Maria Popișeanu cu privilegiu înaintea creditorilor Ioniță Stănculescu și G. H. Marinescu;

Pentru aceste considerațiuni, în această privință difer, de majoritate.

(s) P. Hagioopol.

OBSERVAȚIE.—Deși chestiunea judecată prin decizia Curței de apel din București, ce publicăm astăzi, este întrucâtva denotată, totuși soluția admisă de majoritatea Curței este, în genere, admisă de doctrină și de jurisprudență. Vezi D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, tom. III, partea II, p. 718 urm. (ed. a 2-a).

N. R.

Judecătoria ocolului Melinești-Dolj

Audiența dela 25 Octombrie 1914

Gheorghe Bălăcioiu ș. a. cu Nicolae I. Predescu

Delict de distrugere.—Elementele acestui delict.—Dovedirea proprietății.—Chestie prejudicială.

Chestiunea proprietății formând unul din elementele delictului de distrugere, prevăzut și penal de de art. 359 c. penal, inculpatul poate ridica, pe cale de apărare, chestiunea prejudicială a proprietății, și judecata va trebui să suspende judecarea acțiunii publice, până ce instanța competentă va rezolva cui aparține dreptul de proprietate a zăvoiiului tăiat.

Judecata,

Având în vedere că, prin procesul verbal No. 56 din 20 Noembrie 1913, încheiat de șeful postului de jandarmi Mierea-Birnici, inculpatul Gh. Bălăcioiu cu alți 20 locuitori anume: Scarlat Gh. Bălăcioiu fiul său și Ion Ilie Irimia, Ion C. Ghiozdan, Dichia Dumitru, Ghiță Frunzănoiu, Grigore D. Grigore, Petre Anghel, Drăgoi Gheorghe, Ion Vâlvoi, Gheorghe L. Popescu, Nicolae Popescu, Pătru Ilie, Vasile Toma, din com. Mierea-Birnici, Constantin Stan, Ilie R. Păun, Andrei N. B. Ștefan, Dumitru R. Vasile din com. Valea Boalui, Dinu V. Radu, Ion Curelea și Ioniță Grigorie foști din com. Mierea-Birnici iar acum cu domiciliul necunoscut sunt supuși judecății după cererea reclamantului Nicolae Predescu, sub inculpare că la 13 Octombrie 1913, inculpații aceștia conduși și din ordinul inculpatului Gh. Bălăcioiu, s'au dus în zăvoiu de pădure de lângă râul Amaradia la punctul numit «Salta ca pește» și au distrus 99 lemne;

Având în vedere că, astăzi inculpatul Gh. Bălăcioiu,

fiind interogat de judecată, a recunoscut că prin luna Noembrie 1913, a tăiat din zăvoiul de pădure de lângă râul Amărădia, la punctul numit «Balta cu pește» 93 lemne și că la această tăiere i-au dat ajutor ceilalți 2) inculpați, declarând că inculpații aceștia au fost luați de dânsul și au lucrat după zisa și pe răspunderea sa, zăvoiul fiind al său, ca făcând parte din trupul moșiei sale, iar d-l avocat Giulescu care a asistat pe acest inculpat, în apărarea sa, a prezentat copii de pe cartea penală No. 1148/911 a judecătoriei ocolului Melinești-Dolj și sentința corecțională No. 1736/912 a tribunalului Dolj s. II și a susținut că din aceste hotărâri rezultă că în anul 1911, clientul său Gh. Bălăcioiu, tăind lemne din acelaș zăvoi, Ecaterina N. Murgășanu proprietara moșiei Văluța care a transmis prin vânzare această moșie reclamantului N. Predescu, a inculpat pe Gh. Bălăcioiu că i-a distrus cu rea voință și pe nedrept lemne din acest zăvoi și justiția prin aceste hotărâri cari au rămas definitive, a achitat pe inculpatul Bălăcioiu și astăzi inculpatul Bălăcioiu a doua oară e tradus înaintea justiției fiind acuzat de acelaș delict de distrugere, ceru ca judecata să constate că în această cauză este identitate de obiect, cauză și persoane și deci fiind lucru judecat să achite pe inculpatul Bălăcioiu și pe ceilalți inculpați cari nu au lucrat decât din îndemnul lui Gh. Bălăcioiu;

Asupra excepțiunii ridicate de inculpatul Gh. Bălăcioiu că față de acest proces penal, există autoritatea lucrului judecat, care ar rezulta din hotărârile sus menționate;

Considerând că, pentru a se examina autoritatea lucrului judecat în materie penală, trebuie a se ține seamă nu numai de dispozitivul hotărârii prin care se condamnă sau se achită, ci și de motivele hotărârii prin care se arată cauza pentru care s'a condamnat sau s'a achitat și deci ca concluziune logică a acestui principiu nu este și nu poate forma autoritatea lucrului judecat față de o nouă reclamațiune, de cât cu privire la punctele cari s'au discutat și asupra cărora s'a hotărât motivele unei hotărâri penale fiind chiar viața dispozitivului acelei hotărâri;

Având în vedere că, din cartea de judecată penală No. 1148/911 a judecătoriei ocolului Melinești-Dolj, care a fost confirmată de trib Dolj s. II, rezultă că la 4 Septembrie 1911, inculpatul Gheorghe Bălăcioiu și alții șase, au fost dați în judecată de Ecaterina N. Murgășanu, pentru faptul că cu rea voință și pe nedrept s'au introdus în pădurea de zăvoi la punctul numit «Balta cu pește» de unde a tăiat mai multe lemne și judecătoria găsiind atunci că e în discuție dreptul de proprietate al terenului pe care se află zăvoiul cu lemnele în chestiune, a achitat pe inculpați de delictul de distrugere ce li se impută fără ca să se stabilească, cu acea ocaziune, cui aparține proprietatea zăvoiului; după hotărârile sus menționate incertitudinea proprietății zăvoiului fiind cauza achitării;

Având în vedere că în anul 1911, când s'a judecat delictul de distrugere și când a fost achitat inculpatul Gh. Bălăcioiu, nu s'a discutat și nici nu s'a stabilit judecătorește că proprietatea zăvoiului cu lemne aparține acestui inculpat, după cum pretinde dânsul, și numai dacă s'ar fi constatat la acea epocă că proprietatea zăvoiului este a sa, ar putea să susțină, că prin procesul de față se lovește în autoritatea lucrului judecat, atât cât astăzi este tradus din nou în fața instanțelor judecătorești, pentru aceeași acuzațiune că ar fi distrus cu rea voință și pe nedrept lucrul altuia, așa că inculpatul nu poate invoca cu succes astăzi autoritatea lucrului judecat, pentru simplul fapt că a fost achitat în anul 1911 prin cartea de judecată penală No. 1148 a acestei judecătării, deoarece cu acea ocaziune, nu s'a elucidat și chestiunea cui aparține proprietatea zăvoiului; chestiunea proprietății formând unul din elementele esențiale ale delictului de distrugere prevăzut și pedepsit de art. 352 din codul penal;

Considerând de asemenea că, inculpatul Gh. Bălăcioiu nu se poate pune la adăpostul principului din art. 383

proc. criminală, după care orice persoană achitată după lege nu va mai putea fi apucată sau acuzată pentru acelaș fapt (non bis in idem) deoarece faptul de distrugere ce se impută astăzi inculpatului, nu este acel din anul 1911, ci este un fapt nou petrecut după cel judecat, căci a admite excepțiunea autorității lucrului judecat, astfel cum se prezintă speța, ar însemna că cel care ar fi fost acuzat de loviri aplicate unei persoane într'un timp oarecare și ar fi fost judecat și achitat n'ar mai putea fi acuzat de acelaș reclamant, tot pentru delictul de loviri făptuit mai în urmă, în altă epocă ceeace ar fi un non sens juridic, și pentru aceste considerațiuni judecata respinge excepțiunea ridicată de inculpatul Gh. Bălăcioiu, că în această cauză ar fi lucru judecat;

In fond:

Având în vedere că din actele de instrucțiune scrisă a acestei afaceri, state la dosar cât și din instrucțiunea orală urmată azi în instanță, se constată că reclamantul N. Predescu și cu inculpatul Gh. Bălăcioiu își dispută de multă vreme, dreptul de proprietate al terenului pe care se află zăvoiul de pădure de lângă râul Amărădia la punctul numit «Balta cu pește» de pe care s'au tăiat lemnele, drept care până astăzi nu s'a discutat și stabilit căruia din cei doi aparține;

Considerând că, unul din elementele esențiale ale delictului de distrugere prevăzut și pedepsit de art. 352, din codul penal este și acela ca inculpatul să fi distrus averea altuia și dar se poate ridica înaintea instanțelor represive, ca mijloc de apărare, chestiunea prejudicială și întrucât judecarea proprietății imobiliare intră în atribuțiile exclusive ale instanțelor civile, se poate cere ca acțiunea publică să fie suspendată până la rezolvarea dreptului de proprietate pe căile civile (Cas. II, 612/99); în asemenea caz, urmează a se admite cererea făcută de reclamant și la care nu s'a opus inculpatul, de a se suspenda judecarea acestei acțiuni publice, atât cât astăzi nu se poate ști dacă judecătoria sau tribunalul este competente să judece și să se pronunțe în civil asupra dreptului de proprietate a zăvoiului.

Judecător (s) Ștefan Constantinescu.

NOTA.—Un lucru mai întâi este incontestabil: că în cazul de față nu există lucru judecat. Analogia, identitatea chiar de situațiune juridică nu crează lucru judecat.

Nu e deasemeni îndestul pentru a se invoca lucrul judecat ca să existe identitate de infractor și victimă, fiindcă o infracțiune repetată de aceeași persoană asupra aceeași victime este o nouă infracțiune, care atrage o nouă judecată și o nouă pedeapsă. Aceasta e elementar și nu are trebuință de discuțiune. Cestiunea mai delicată este, dacă judecarea proprietății imobiliare în procesul penal este or nu este o cestiune prejudicială de judecată.

Jurisprudența noastră este indoelnică.

Există mai întâi o veche deciziune a Curții de casațiune din 1876, care recunoaște în caz de litigiu asupra proprietății imobiliare că există cestiune prejudicială, însă pare a admite că afacerea va fi judecată de instanța penală ¹⁾. În realitate aceasta însă e negarea cestiunii prejudiciale de judecată, al cărei caracter e suspendarea procesului penal, până la rezolvarea de instanțele ordinare a cestiunii civile, ori comerciale ridicată în cursul instanței penale.

¹⁾ Cas. II, 447 din 22 Nov. 1876, Bul. p. 630.

În schimb însă au admis caracterul de cestiune prejudicială Curtea de apel din Iași în 1890¹⁾ și Curtea de apel București 1892²⁾, iar mai târziu în 1899, însăși Curtea de casațiune a decis că cestiunile imobiliare, intră în atribuțiile exclusive ale instanțelor civile și prin urmare acțiunea publică trebuie să fie suspendată până la rezolvarea pe cale civilă a cestiunii de proprietate³⁾.

În acelaș sens s'a pronunțat d-l Ionescu-Dolj⁴⁾.

Însă prin alte decizii Curtea de casațiune s'a pronunțat în sens contrariu, că cestiunea proprietății imobiliare nu e cestiune prejudicială. Prin o decizie a secției vacanțelor din 1907, Curtea de casațiune a decis că în caz de distrugere, cestiunea proprietății nu e cestiune prejudicială și că prin urmare tribunalul penal nu e obligat să suspende judecata procesului penal, până la terminarea procesului civil⁵⁾. Mai multe decizii ale Curții de casațiune sunt în acelaș sens⁶⁾.

Noi am exprimat părerea noastră că la noi nu există cestiuni prejudiciale de judecată (afară de

¹⁾ C. Iași II, 13 Nov. 1890, Dreptul, 1891, No. 14.

²⁾ C. București III, 18 Sept. 1892, Dreptul 1892, No. 64.

³⁾ Cas. II, 612/1899, Bul. p. 890.

⁴⁾ I. Ionescu-Dolj, *Curierul Judiciar* 1900 No. 44.

⁵⁾ Cas. s. vac. 1746 din 2 Aug. 1907, Bul. pag. 1252.

⁶⁾ Cas. II, 30 din 24 Ian. 1883, B. p. 98; Cas. II, 1005/901, B. p. 1540; Cas. II, 1393/902, B. p. 1267; Cas. II, 1181 din 27 Aug. 1911, *Curierul Judiciar* 1911, No. 46.

o mică excepțiune art. 84 cod. silvic din 1910)⁷⁾ părere care a fost susținută și de d-nii M. Suțu⁸⁾ și Dim. Alexandresco⁹⁾. De aceea nu putem admite soluțiunea dată de judecătorul ocolului Melinești și suntem de părere că putea să discute și să rezolve cestiunea proprietății ca cestiune prealabilă.

Nu credem că, din cauza valorii, judecătoria ar fi fost incompetentă, fiindcă se știe că o judecătorie e competentă să judece afacerile penale oricare ar fi valoarea afacerii sub punctul de vedere al despăgubirilor civile și aceasta chiar când e vorba de un imobil¹⁰⁾.

De altminterlea cu soluțiunea dată prin prezenta carte de judecată, părțile ar putea să prelungească în infinit procesul civil, și să împiedice astfel celebritatea atât de trebuincioasă justiției penale. Ele o pot chiar paraliza învoindu-se între dânsese, ceace legea noastră nu permite decât în mod excepțional.

Deaceia fără să pretind că e o eroare, cestiunea fiind controversată, mărturisesc că aș fi preferat ca judecătoria să fi dat soluțiunea contrarie.

I. TANOVICIANU

⁷⁾ I. Tanoviceanu, Curs de procedură penală, București 1914, No. 184.

⁸⁾ *Curierul Judiciar* an. X, No. 45, p. 361 și urm.

⁹⁾ D. Alexandresco, Dreptul civil român, T. V, p. 511.

¹⁰⁾ I. Tanoviceanu, op. cit. No. 212.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. II

Recurentul Ștefan G. Cottea, lipsă.

Ministerul Public prin d-l Procuror N. I. Zanfirescu.

Pedepse. — Gradarea lor. — Circumstanțe atenuante. — Inlocuirea închisorii cu amendă. — Quantumul amendei. — Art. 1 c. penal.

Din gradațiunea pedepselor cuprinsă în art. 1 din codul penal, rezultă că amenda este o pedeapsă mai ușoară decât închisoarea.

Prin urmare judecătoria, făcând aplicația art. 60 c. penal, au facultatea de a schimba pedeapsa închisorii în aceia a amendei, iar amenda, conform art. 8 al. 3 c. penal, este de la 26 lei în sus, așa că nu se agravează pedeapsa când în loc de zece zile închisoare îi dă două sute lei amendă. (Cas. s. II, decizia penală No. 384 din 4 Februarie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Ilfov secția IV-a No. 1582/914).

CASAȚIE S. III

Recurentul Ministerul de finanțe prin d-l avocat C. Marinescu. Intimata Elena V. D. Vasilache prin d-l avocat C. L. Naumescu.

Taxe succesoriale. — Descendent în linie directă. — Imobil mai mic de 5 hectare și avere mobilă mai mică de două mii lei. — Scutire

de taxe. — Socotirea cuantumului averei, după scăderea datoriilor. — Art. 48 § 1 și 65 legea timbrului.

Legiuitorul scutind de taxe de înregistrare succesiunile deferite descendenților în linie directă, până la 5 hectare și averea mobilă până la 2 mii lei, când fiecare în parte ori împreună ar compune succesiunea, a înțeles prin «avere succesorală», nu activul brut al succesiunii, ci averea ce rămâne după ce s'au dedus datoriile succesiunii.

Prin urmare, dacă averea mobilă rămasă după scăderea datoriilor este mai mică de două mii lei, ea trebuie să fie scutită de taxele de înregistrare, când este vorba de un descendent. (Cas. s. III, decizia No. 79 din 4 Februarie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Putna s. II, No. 127/914).

A apărut: **Legea și Procedura electorală**, ediția IV, de G. St. Bădulescu. — Prețul 3 lei.

A apărut: **Conferința dela Haga și Declarațiunea de războiu**, de Iorgu Radu, doctor în drept, magistrat. — Prețul 1 leu.

A apărut: **Cestiunea Dunărei**, studiu politic și juridic de d-l Iorgu Radu. — Prețul 1.25.